

Versiune anonimată

Traducere

C-236/24 - 1

Cauza C-236/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

29 martie 2024

Instanța de trimitere:

Raad van State (Belgia)

Data deciziei de trimitere:

26 martie 2024

Recurente:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Intimați:

KG

WA

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
(CONSILIUL DE STAT, SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV)**

CAMERA A VII-a

HOTĂRÂREA

[omissis] din 26 martie 2024

în cauzele I. [omissis]

II. [omissis]

În cauza: **I.**

RO

PROVINCIA FLANDRA ORIENTALĂ, [omissis]

II.

SOGENT

[omissis]

împotriva:

I. + II.

1. KG

2. WA

[omissis]

I. Obiectul acțiunilor

- 1 Recursurile în casație, formulate la 14 și 15 noiembrie 2022, vizează anularea hotărârii [omissis] pronunțate de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Consiliul pentru Litigii în materie de autorizări, Belgia) la 6 octombrie 2022 în cauza [omissis].

II. Desfășurarea procedurilor

- 2 Recursurile în casație au fost declarate admisibile [omissis].

[omissis] [informații privind procedura]

[omissis] Ședința [omissis] a avut loc la 22 februarie 2024.

[omissis] [informații privind procedura]

III. Conexarea

- 3 Cele două recursuri în casație sunt îndreptate împotriva aceleiași hotărâri a Consiliului pentru Litigii în materie de autorizări. Este oportună conexarea celor două cauze.

IV. Faptele

- 4 1. Recurenta din cauza de la punctul II este o regie comunală autonomă înființată de orașul Gent, în sensul articolului 231 din decretul din 22 decembrie 2017 „privind administrația locală”. Ea depune la consiliul municipal al orașului Gent o cerere de eliberare a unei autorizații de mediu pentru reconversia unei spălătorii și anexează la această cerere o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului.

2. La 1 septembrie 2020, responsabilul de mediu municipal declară cererea admisibilă și completă. El consideră că nu se prevăd efecte semnificative asupra mediului, după cum rezultă și din nota de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, și că nu este necesară întocmirea unui raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului. Consiliul municipal acordă autorizația la 10 decembrie 2020.

3. Intimații formulează o acțiune în contencios administrativ împotriva autorizației de mediu. La 3 iunie 2021, recurenta din cauza de la punctul I declară acțiunea drept neîntemeiată și acordă autorizația.

4. Hotărârea atacată declară întemeiat recursul în anulare formulat de intimați împotriva hotărârii din 3 iunie 2021, anulează hotărârea respectivă și respinge autorizația de mediu.

V. Examinarea primului aspect al unicului motiv din cele două recursuri în casație

Expunerea aspectului motivului

- 5 Recurentele dezvoltă un motiv de casație identic, în care invocă încălcarea articolelor 4 și 9a din Directiva 2011/92/UE din 13 decembrie 2011 a Parlamentului European și a Consiliului privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (denumită în continuare „Directiva EEM”) și a articolului 15/1 și a articolelor 9 și 20 din decretul din 25 aprilie 2014 „privind autorizația de mediu”.

Motivul este îndreptat împotriva aprecierii hotărârii atacate potrivit căreia cererea de eliberare a autorizației de mediu nu putea fi depusă la consiliul municipal, deoarece colegiul provincial este competent în acest sens în primă instanță administrativă, în temeiul articolului 15/1 primul alineat din decretul din 25 aprilie 2014 „privind autorizația de mediu”. Această apreciere se bazează pe următoarele motive ale hotărârii atacate:

„Recurentele demonstrează în mod suficient că condiția prevăzută la articolul 15/1 alineatul 1 [din decretul din 25 aprilie 2014 „privind autorizația de mediu” (denumit în continuare OVD)], potrivit căreia pentru proiect trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului asupra mediului și nu s-a obținut o scutire de la obligația de întocmire a unui raport pe baza unei interpretări a acestuia în conformitate cu articolul 9a din Directiva EEM, trebuie înțeleasă în sensul că ea este valabilă și în cazul în care, într-o primă fază, trebuie întocmită pentru proiect o notă de screening a raportului privind evaluarea impactului proiectului asupra mediului și nu reiese, așadar, că nu trebuie întocmit, în mod evident, un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului. În pofida argumentării în acest sens în recursul în contencios administrativ formulat de recurente, hotărârea atacată nu conține, în mod eronat, o motivare în acest sens.

Directiva EEM urmărește să supună proiectele care ar putea avea efecte semnificative asupra mediului, în temeiul naturii, al dimensiunii și al localizării lor, unei evaluări a efectelor lor înaintea acordării autorizației (articolul 2 din Directiva EEM și, printre altele, Hotărârea Curții de Justiție din 19 septembrie 2000, C-287/98, Linster; Hotărârea Curții de Justiție din 4 mai 2006, C-290/03, Barker; Hotărârea Curții de Justiție din 24 martie 2011, C-435/09, Comisia/Belgia). Acest obiectiv este justificat, într-un (al doilea) considerent al acestei directive, din perspectiva constatării că „politica de mediu a Uniunii Europene se bazează pe principiile precauției și acțiunii preventive, precum și pe principiul remedierii, cu prioritate la sursă, a daunelor provocate mediului și pe principiul „poluatorul plătește” (articolul 191 TFUE), astfel încât „efectele asupra mediului trebuie luate în considerare cât mai devreme posibil în toate procesele de planificare tehnică și luare de decizii”. Proiectele în cauză sunt definite la articolul 4 din Directiva EEM, care prevede proiectele supuse, în toate cazurile, unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10 din directivă (proiectele enumerate în anexa I la directivă) și proiectele pentru care statele membre stabilesc, pe baza unei analize de la caz la caz sau pe baza pragurilor sau a criteriilor fixate de acestea sau cu aplicarea ambelor proceduri, dacă proiectul trebuie supus unei astfel de evaluări (proiectele enumerate în anexa II la directivă). Prin urmare, Directiva EEM nu prevede numai obligația de a întocmi și a evalua un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului în conformitate cu articolele 5-10 din această directivă atunci când este cert că este necesară o evaluare a efectelor asupra mediului, ci și obligația de a examina, pe baza unei analize de la caz la caz și/sau pe baza pragurilor sau a criteriilor fixate, dacă un proiect poate avea efecte semnificative asupra mediului și este necesară pentru acesta o evaluare a efectelor asupra mediului [articolul 4 alineatele (2)–(6) din Directiva EEM].

Articolul 9a din Directiva EEM prevede, în acest context, în vederea unui efect util al Directivei EEM, un principiu general „*no conflict of interest*”, în baza căruia statele membre trebuie să se asigure că autoritatea competentă sau autoritățile competente îndeplinesc în mod obiectiv „obligațiile care decurg din prezenta directivă” și nu se găsesc într-o situație care generează un conflict de interese și, în cazul în care autoritatea competentă este și inițiatorul proiectului, statele membre pun în aplicare, la organizarea funcțiilor lor administrative, cel puțin o separare adecvată a funcțiilor care intră în conflict „în momentul îndeplinirii obligațiilor care decurg din prezenta directivă”. Din interpretarea acestui articol rezultă că se urmărește, astfel, garantarea obiectivității autorității (autorităților) competente și evitarea conflictelor de interese în „toate obligațiile” care decurg din Directiva EEM, deci, în principiu, și în obligațiile din cadrul obligației de screening în baza căreia se verifică dacă un proiect poate avea efecte semnificative asupra mediului și dacă este necesară pentru acesta o evaluare a efectelor asupra mediului. Ideea generală a articolului 9a din Directiva EEM este confirmată într-un (al douăzeci și cincilea) considerent al Directivei 2014/52/UE, prin care este inserat acest articol în Directiva EEM,

în care se stabilește că „ar trebui să fie asigurată obiectivitatea autorităților competente” și că „conflictele de interes ar putea fi evitate, printre altele, prin separarea funcțională a autorității competente de inițiatorul proiectului”, iar „în cazul în care autoritatea competentă este și inițiatorul proiectului, statele membre ar trebui să pună în aplicare, la organizarea funcțiilor lor administrative, cel puțin o separare adecvată a funcțiilor care intră în conflict ale autorităților care îndeplinesc obligațiile care decurg din Directiva 2011/92/UE”. Este vorba, din nou, despre „obligațiile” care decurg din Directiva EEM, fără a se face distincție între proiectele care trebuie supuse, în toate cazurile, unei evaluări a efectelor asupra mediului și proiectele pentru care statele membre stabilesc, pe baza unei analize de la caz la caz și/sau pe baza pragurilor sau a criteriilor fixate, dacă este necesară o evaluare a efectelor asupra mediului. Constatarea că articolul 9a din Directiva EEM a fost inserat între articolele 5-10 din Directiva EEM, care se referă la evaluarea efectelor asupra mediului, nu aduce atingere ideii generale a acestuia. În acest context, se poate face referire și la considerentul (al patruzeci și unulea) al Directivei 2014/52/UE, potrivit căruia „obiectivul prezentei directive” constă în „asigurarea unui nivel ridicat de protecție a mediului și a sănătății umane prin stabilirea de cerințe minime pentru evaluarea impactului proiectelor asupra mediului”.

Directiva EEM a fost transpusă în Flandra prin (titlul IV al) decretul(ui) din 5 aprilie 1995 privind dispozițiile generale referitoare la politica de mediu (denumit în continuare „DABM”). Acesta prevede (în capitolul III) că, „înainte de a putea acorda o autorizație pentru activitatea supusă autorizării care face obiectul proiectului, proiectele avute în vedere sunt supuse, în cazurile prevăzute în prezentul capitol, unei raportări privind impactul asupra mediului” (articolul 4.3.1 DABM), noțiunea „raportare privind impactul asupra mediului” fiind definită ca „procedura care conduce sau nu la elaborarea și adoptarea unui raport privind impactul asupra mediului pentru o acțiune vizată și, după caz, la utilizarea acestuia ca instrument în luarea deciziei cu privire la această acțiune (articolul 4.1.1, §1, 1°DABM). În acest context, guvernul flamand face referire, pe baza criteriilor indicate în anexa II la DABM, la mai multe categorii de proiecte, respectiv „categoriile de proiecte pentru care trebuie întocmit un raport privind impactul proiectului asupra mediului, în conformitate cu acest capitol”, „categoriile de proiecte, altele decât cele menționate la paragraful 1, pentru care trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului sau trebuie formulată o cerere motivată în vederea scutirii de la obligația de întocmire a unui raport, în conformitate cu acest capitol”, și „categoriile de proiecte, altele decât cele menționate la paragrafele 1 și 2, pentru care trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului sau o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului (articolul 4.3.2, §§1, 2 și 2bis DABM). Se stabilește, astfel, că „autoritatea publică ce decide cu privire la admisibilitatea și integralitatea cererii de eliberare a autorizației în cazurile menționate la articolul 4.3.2, §2bis, pentru care s-a întocmit o notă de

screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, ia o decizie cu privire la chestiunea dacă trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului la momentul deciziei cu privire la admisibilitatea și integralitatea cererii de eliberare a autorizației și ca parte din această decizie”, în timp ce „inițiatorul poate depune la administrație o cerere motivată în vederea scutirii de la obligația de întocmire a unui raport, în cazurile menționate la articolul 4.3.2, §2” (articolul 4.3.3, §§2 și 3 DABM).

O notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului este un document (motivată) în care se indică, cu privire la un proiect prevăzut, dacă se consideră că pot exista efecte semnificative asupra oamenilor și a mediului (articolul 1, 5° din decretul care reglementează raportul de evaluare a impactului proiectului asupra mediului). Documentul trebuie să permită conducerii să evalueze, în cunoștință de cauză și pe baza criteriilor definite în anexa II DABM, în ce măsură cererea generează efecte semnificative asupra oamenilor și a mediului și dacă trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului. Atunci când ia o decizie în vederea screeningului, autoritatea competentă trebuie să analizeze cererea, în mod concret, în raport cu criteriile prevăzute în anexa II DABM, iar decizia sa trebuie să indice în mod suficient de ce aceasta consideră că (nu) se prevăd efecte semnificative asupra mediului și (nu) este necesară întocmirea unui raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului (articolul 66, alineatul 2 din decretul guvernului flamand din 27 noiembrie 2015 de punere în aplicare a OVD). Rezultă de aici că screeningul proiectelor cu privire la potențialele efecte semnificative ale acestora asupra mediului constituie baza chestiunii dacă pentru acestea trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului și face parte, prin urmare, din „procedura care conduce sau nu la elaborarea și adoptarea unui raport de evaluare a impactului asupra mediului pentru o acțiune vizată.” Dacă procesul de screening ca obligație sau ca parte din „raportarea privind impactul asupra mediului” ar fi afectat de un conflict de interese, din cauza faptului că autoritatea competentă este și inițiatorul proiectului, acest lucru ar avea deci un impact asupra evaluării finale cu privire la chestiunea dacă trebuie realizată o evaluare a efectelor asupra mediului. Având în vedere aceste considerente, aplicarea dispoziției „*no conflict of interest*” de la articolul 9a din Directiva EEM nu poate fi limitată la proiectele care, în temeiul articolului 4 din această directivă, sunt „direct” supuse unei evaluări a efectelor asupra mediului, exceptând situația în care există o scutire (articolul 4.3.2, §§1 și 2 DABM), însă proiectele supuse obligativității screeningului (articolul 4.3.2, §2bis DABM) intră, de asemenea, în domeniul de aplicare al acesteia. În cazul unor astfel de proiecte supuse obligativității screeningului, nu există o certitudine evidentă, la momentul depunerii cererii pentru proiect, că nu trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, deoarece nota de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului mai trebuie examinată și evaluată în mod concret. Și această obligație, care decurge tot din Directiva

EEM trebuie să poată fi realizată de o autoritate care o poate îndeplini „în mod obiectiv” și care nu se găsește, prin urmare, într-o situație care generează un conflict de interese. Astfel, în cazul unei interpretări a articolului 15/1 alineatul 1 OVD în conformitate cu articolul 9a din Directiva EEM, proiectele supuse obligativității screeningului intră și ele în domeniul de aplicare al acestuia și, în cazul în care consiliul municipal este inițiatorul și solicitantul proiectului, ele trebuie depuse, în principiu, în primă instanță administrativă, la colegiul provincial. Faptul că acest lucru este contrazis în expunerea de motive de la articolul 15/1 OVD nu reprezintă un inconvenient în acest sens, deoarece considerentele din lucrările pregătitoare pentru elaborarea unui decret prin care se pune în aplicare o directivă nu prevalează asupra dispozițiilor acestuia, pe care statele membre trebuie să le respecte.

Constatarea că responsabilul de mediu municipal are, în cazul proiectelor supuse obligativității screeningului, sarcina de a examina nota de screening a raportului privind impactul proiectului asupra mediului, atunci când se depune cererea, și să decidă pe baza acesteia dacă trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului „dacă cererea este depusă de însăși autoritatea competentă” (articolul 20 alineatul 2 OVD) nu schimbă decizia, având în vedere dispoziția „*no conflict of interest*” de la articolul 9a din Directiva EEM. Nu se aplică astfel, în cadrul organizării procedurii de aprobare în prima instanță administrativă, o „separare adecvată” suficientă a funcțiilor care intră în conflict în momentul îndeplinirii obligațiilor în baza Directivei EEM, astfel încât nu se garantează că autoritățile competente îndeplinesc în mod obiectiv obligațiile care decurg din prezenta directivă și nu se găsesc într-o situație care generează un conflict de interese, astfel cum prevede articolul 9a din Directiva EEM. Astfel cum reiese din jurisprudența Curții de Justiție (hotărârea pronunțată în cauza C-474/10), în vederea unei „separări adecvate” trebuie să existe „o autonomie reală”, prin care se înțelege că autoritatea desemnată să îndeplinească obligațiile care decurg din Directiva EEM „dispune de propriile resurse administrative și de propriul personal și este în măsură, astfel, să îndeplinească obligațiile care (i-)au fost încredințate” și, în special, își poate exprima opinia „în mod obiectiv” cu privire la proiectul solicitat „de autoritatea din care face parte”. Cu toate că responsabilul de mediu municipal „își îndeplinește în mod independent și neutru” sarcinile bazate pe OVD și „nu poate suferi[, în acest context,] niciun prejudiciu în îndeplinirea acestora” (articolul 9, §2 OVD), nu se dovedește că acest funcționar are o „autonomie reală” suficientă și că dispune de propriile resurse administrative sau de propriul personal pentru a evalua o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului municipalității asupra mediului și pentru a decide, pe baza acesteia, dacă trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului. De altfel, responsabilul de mediu municipal este desemnat de municipalitate printr-o decizie a consiliului municipal, din rândurile propriului personal sau ale personalului dintr-o structură de cooperare intercomunală (articolul 9 §2 OVD), deși obligațiile

sale pot fi îndeplinite de secretarul municipal, chiar și temporar, timp de maximum 12 luni, dacă nu este disponibil un responsabil de mediu municipal în cadrul municipalității sau al structurii de cooperare intercomunală (articolul 9 §3 OVD). În acest context, acest funcționar nu se poate pronunța, rezonabil vorbind, „în mod obiectiv” cu privire la caracterul obligatoriu al raportului de evaluare a impactului asupra mediului pentru proiectul solicitat (în realitate) de municipalitate, cu atât mai mult cu cât acest funcționar trebuie să își exercite funcția, în calitate de membru al personalului, în conformitate cu „drepturile și obligațiile deontologice”, „în mod loial și corect”, și trebuie să facă eforturi, „în mod activ și constructiv”, pentru realizarea misiunii și a obiectivelor municipalității (articolul 188 din decretul din 22 decembrie 2017 privind administrația locală). În plus, în pofida acestei constatări, consiliul municipal din Gent s-a pronunțat (din nou), în decizia sa de autorizare în primă instanță administrativă din 10 decembrie 2020, cu privire la necesitatea întocmirii unui raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, aderând la recomandarea responsabilului de mediu municipal din 4 decembrie 2020, în ceea ce privește aspectul „screening pentru raportul de evaluare a impactului proiectului asupra mediului.

[...]

Având în vedere cele expuse mai sus, recurențele demonstrează în mod suficient că, în cazul prezentei cereri, colegiul provincial a fost competent în primă instanță administrativă, în temeiul articolului 15/1 alineatul 1 OVD, întrucât cererea vizează un proiect municipal pentru care consiliul municipal din Gent este inițiatorul și (în realitate co-) solicitantul, deși nu reiese că nu trebuie întocmit, în mod evident, un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului.”

- 6 În primul aspect al motivului, recurențele susțin că articolul 15/1 din decretul din 25 aprilie 2014 privind autorizația de mediu prevede că consiliul municipal nu se poate pronunța asupra unei cereri proprii dacă „pentru proiect [trebuie] întocmit un raport de evaluare a impactului asupra mediului și nu [s-a] obținut o scutire de la obligația de întocmire a unui raport.” Din această dispoziție reiese în mod neechivoc, în opinia recurențelor, că colegiul provincial poate fi competent numai dacă pentru proiect trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului asupra mediului și că, prin urmare, colegiul provincial nu poate fi competent dacă proiectul este supus numai obligației de screening. Recurențele susțin că acest lucru a fost confirmat și în lucrările parlamentare ale dispoziției.

Prin faptul că apreciază că proiectele supuse obligativității screeningului intră în sfera de aplicare a articolului 9a din Directiva EEM și că deduce din aceasta că articolul 15/1 din decretul din 25 aprilie 2014 privind autorizația de mediu trebuie citit în acest sens, hotărârea atacată dă acestei dispoziții, în opinia reclamantelor, o interpretare *contra legem*.

Astfel, hotărârea atacată ar încălca articolul 15/1 din decretul din 25 aprilie 2014 privind autorizația de mediu.

- 7 Recurentele solicită să se adreseze cel puțin o întrebare Curții de Justiție cu privire la interpretarea și domeniul de aplicare al articolului 9a din Directiva EEM.

Apreciere

- 8 Articolul 15/1 primul alineat din decretul din 25 aprilie 2014 privind autorizația de mediu prevede:

„Pentru examinarea și decizia cu privire la o cerere de eliberare a unei autorizații pentru un proiect sau modificarea unui proiect, pentru care este competent consiliul municipal în conformitate cu articolul 15, este competent și colegiul provincial dacă se îndeplinesc următoarele două condiții:

1° pentru proiect trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului asupra mediului și nu a fost obținută o scutire de la obligația de întocmire a unui raport;

2° consiliul municipal este inițiatorul și solicitantul proiectului.”

Această dispoziție a fost adoptată în vederea transunerii așa-numitei reguli „*no conflict-of-interest*” de la articolul 9a din Directiva EEM. Acest articol prevede următoarele:

„Statele membre se asigură că autoritatea competentă sau autoritățile competente îndeplinesc în mod obiectiv obligațiile care decurg din prezenta directivă și nu se găsesc într-o situație care generează un conflict de interese. În cazul în care autoritatea competentă este și inițiatorul proiectului, statele membre pun în aplicare, la organizarea funcțiilor lor administrative, cel puțin o separare adecvată a funcțiilor care intră în conflict în momentul îndeplinirii obligațiilor care decurg din prezenta directivă.”

- 9 Din articolul 15/1 primul alineat, menționat anterior, rezultă că colegiul provincial examinează o cerere de eliberare a unei autorizații în locul consiliului municipal numai atunci când este deja cert, la momentul depunerii cererii, că proiectul este supus obligației de întocmire a unui raport de evaluare a impactului asupra mediului.

Atunci când, în temeiul legislației, proiectul este supus numai obligației de întocmire a unei note de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, obligația de întocmire a unui raport de evaluare a impactului asupra mediului nu este certă la momentul depunerii cererii. Autoritatea publică este cea care decide cu privire la admisibilitatea și integralitatea cererii de eliberare a autorizației și care poate decide să supună proiectul obligației de întocmire a unui raport de evaluare a impactului asupra mediului (articolul 4.3.3,

§2 din decretul din 5 aprilie 1995 privind dispozițiile generale referitoare la politica de mediu).

Astfel, o cerere de eliberare a unei autorizații a consiliului municipal, pentru un proiect pentru care trebuie întocmită numai o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, trebuie depusă la același consiliu după ce responsabilul de mediu municipal decide dacă trebuie întocmit, cu privire la proiect, un raport de evaluare a impactului asupra mediului (articolul 20 din decretul din 5 aprilie 1995 privind dispozițiile generale referitoare la politica de mediu). Decizia responsabilului de mediu municipal potrivit căreia trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului asupra mediului rezultă, *de iure*, în caracterul incomplet al cererii și în încetarea procedurii de autorizare (articolul 21, alineatul al doilea din decretul din 5 aprilie 1995 privind dispozițiile generale referitoare la politica de mediu). Dacă responsabilul de mediu municipal apreciază că nu trebuie întocmit un raport de evaluare a impactului asupra mediului, colegiul municipal decide, în primă instanță administrativă, cu privire la cererea de eliberare a autorizației.

Lucrările parlamentare ale articolului 15/1 din decretul din 25 aprilie 2014 privind autorizația de mediu confirmă voința legiuitorului care a adoptat decretul „de a impune dispoziția *conflict-of-interest*, menționată la articolul 9a [din Directiva EEM], procedurii de autorizare a proiectelor supuse obligativității screeningului pentru raportul de evaluare a impactului proiectului asupra mediului.” [omissis]

Hotărârea atacată, care consideră că cererea de eliberare a unei autorizații pentru un proiect al cărui inițiator este consiliul municipal și pentru care trebuie întocmită numai o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, nu trebuie depusă la același consiliu, ci la colegiul provincial, încalcă, astfel, articolul 15/1, primul alineat din decretul din 25 aprilie 2014 privind autorizația de mediu.

- 10 Eventuala împrejurare că articolul 9a din Directiva EEM s-ar putea opune ca responsabilul de mediu municipal să decidă dacă trebuie impus un raport de evaluare a impactului asupra mediului pentru proiectele municipale pentru care trebuie întocmită numai o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, nu schimbă situația. În această ipoteză, articolul 9a menționat anterior este insuficient transpus în Regiunea Flamadă, în lipsa unei reglementări care pune în aplicare o separare adecvată a funcțiilor care intră în conflict, în sensul articolului 9a.

Articolului 15/1, menționat anterior, nu i se poate da o interpretare care să fie în contradicție cu textul clar și obiectivul acestuia, nici măcar sub pretextul unei interpretări în conformitate cu directiva. Prin urmare, această dispoziție nu poate fi citită în sensul că separarea adecvată a situațiilor care intră în conflict, prevăzută de această dispoziție în cazul în care trebuie impus un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului, se extinde la cazul în care trebuie

întocmită numai o notă de screening a raportului de evaluare a impactului proiectului asupra mediului.

Având în vedere efectul direct al articolului 9a menționat anterior, în cazul transpunerii incomplete în Regiunea Flamandă, după înlocuirea motivelor nevalabile, această dispoziție poate servi drept bază pentru decizia de a justifica *de iure* hotărârea atacată, astfel încât recurențele nu au, în această ipoteză, niciun interes față de aspectului motivului.

- 11 Întrebarea dacă articolul 9a din Directiva EEM a fost suficient transpus depinde de domeniul de aplicare al acestei dispoziții. În special, se pune întrebarea dacă „separarea adecvată” menționată în această dispoziție trebuie prevăzută, de asemenea, pentru a evalua dacă proiectele supuse obligativității screeningului (care sunt vizate de articolul 4 alineatul (2) din Directiva EEM) sunt supuse obligației de a impune un raport de evaluare a impactului proiectului asupra mediului.

Este oportun să se adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară cu privire la acest lucru.

HOTĂRÂRE

1. Cauzele [omissis] se conexează.
2. Curții de Justiție a Uniunii Europene i se adresează următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 9a din Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, introdus prin Directiva 2014/52/UE din 16 aprilie 2014, trebuie interpretat în sensul că, în cazurile în care autoritatea competentă este și inițiatorul proiectului, separarea adecvată a funcțiilor care intră în conflict în momentul îndeplinirii obligațiilor care decurg din directivă trebuie aplicată, de asemenea, pentru a determina dacă proiectele menționate la articolul 4 alineatul (2) din directivă trebuie supuse evaluării în conformitate cu articolele 5-10 din directivă?”

3. [omissis] [formula de încheiere și semnătura]